

[Hans Thyge Jacobsen.]

allerførste Behandling udtalte sig med langt større Sympati om Folkeforsikringen, end han tilsyneladende, uvist af hvilke Grunde, gør nu. Den højtærede Minister sagde (Folketingstidende 1929—30 Sp. 4212):

„Det er egentlig forbavsende, at ingen tidligere Regering har tænkt paa at udnytte de sjældne Muligheder, vi netop herhjemme har for at skabe denne Folkeforsikring uden oprivende politiske Kampe, saaledes som det her er foreslaaet“.

Og nu kommer de afgørende Sætninger:

„Blot ved at udbygge Sygeforsikringen, at knytte Aldersrenten sammen med denne, at afbalancere Alders- og Invalidenteren har man det hele; saa har man et System, der kan ligge fast, og som man til enhver Tid og fra enhver Side kan operere med ved Nedsættelse eller Forhøjelse af Statstilskud eller Præmier, saaledes som de økonomiske og finansielle og politiske Magtforhold nu en Gang er“.

Og saa føjede Ministeren de for mig saa smigrende Ord til:

„Det er, synes jeg, forbavsende, at det eneste Medlem af Oppositionen, der tilsyneladende har hævet sig op til at se dette, er det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen“.

Ja, saa forstaar jeg ikke, hvorfor den højtærede Minister nu, da jeg kommer og giver ham fornyet Anerkendelse paa dette Punkt, staar op og siger, at det foreliggende ikke har den fjerneste Lighed med de Tanker, som jeg har gjort mig, og som mit Parti har gjort sig. (*Socialministeren*: Jeg sagde den konservative Tvangsfolkeforsikring). Den højtærede Minister vil ikke, om han saa siger „konservativ“ Tusinde Gange i denne Forbindelse, kunne afstrejfe dette Forslags dets sande Karakter: at her er Tvang, og her er Vederlag, og det er den højtærede Minister, som har kaldt det „Folkeforsikring“.

Se, det var ud fra en saadan Erkendelse, at vi i vort Parti ønskede at stille Ændringsforslag til dette Lovforslags Behandling. Formaålet med vore Ændringer, som vi stillede i Udvalget, var for det første, om vi kunde opnaa en saadan Tydeliggørelse af Lovforslagets Tekst, at det af mig skildrede faktiske Indhold kom til klart og tydeligt Udtryk, og for det andet var det Formaålet med vore Ændringer, om vi kunde faa dette faktiske Indhold bragt til en videre Udfoldelse ved Forhøjelse af Præmierne. Men vi mødte blank Afvisning. Den højtærede Socialminister gennemgik vore Ændringer

i Udvalget, udtalte sig i og for sig ret venligt om dem, men erklærede derpaa, at under Hensyn til de Aftaler, som var truffet mellem Regeringspartierne paa den ene Side og Venstre paa den anden Side, lod det sig ikke gøre paa det daværende Tidspunkt at komme til yderligere Forhandling med andre. Og det ærede Medlem Hr. Krag, som ganske vist ikke var til Stede i det første Møde, men kom i det andet Møde, da vore Ændringer skulde behandles, erklærede, lidt mere diplomatisk vistnok, at de konservative Ændringer, med al mulig Reverens for deres Fortrinlighed, ikke kunde komme til Drøftelse her i Udvalget af Hensyn til det, som det ærede Medlem — og heri ser jeg det diplomatiske — kaldte for „Situationen“. Jeg lagde med stor og virkelig Forbavselse i Gaar Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Krag overfor det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven vilde paastaa, at der mellem Regeringen og Regeringspartierne paa den ene Side og Venstre paa den anden Side virkelig ikke er truffet Aftaler — det ærede Medlem føjede til: om Enkeltheder — som kunde hindre fortsat konservativ Medvirkning, og jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Krag var den eneste Taler i Gaar, som pegede paa, at Socialreformen er en Helhed; thi for dette Forslags Vedkommende, som vi i Dag behandler, vil det ærede Medlem Hr. Krag ikke nægte, at vort Forsøg paa ved Ændringers Stillelse at deltage i Lovforslagets Udformning blev pure afvist af Hensyn til det, som det ærede Medlem kaldte for „Situationen“. Ja, vi kunde have faaet Lov med blank Accept, men det er dog vel ikke Vilkaar at byde et politisk Parti.

Jeg siger dette med Fare for at blive kaldt fornærmet af de ærede Modstandere, som om lidt faar Ordet. Det er nemlig den Facon, man anvender i Øjeblikket. Nu ligger det for det første meget lidt for min Stemme at være fornærmet, og for det andet er jeg aldeles ikke fornærmet. Jeg kan endogsaa svinge mig op til at ønske de Herrer til Lykke med det Forlig, der er indgaaet om dette Lovforslag, og udtale Ønsket om, at dette Lovforslag ogsaa uden vor Medvirkning maa blive til Gavn for Befolkningen og maa betyde en Videreførelse af det sunde i dansk Sociallovgivning. Men jeg kan ikke af Hensyn til Sandhedens Klarlæggelse undlade at sige dette, at da vi stillede vore Ændringsforslag i Udvalget, blev Forhandlingen erklæret for umulig, og jeg understreger, at den eneste som i Gaar talte om, at dette ikke kunde være rigtigt, var det ærede Medlem Hr. Krag. Der har ikke hverken af Ministeren eller af de ærede